

— О, разбира се! — отговори Каменъ, но веднага добави: какво да направя?

— Следъ последния часъ да дойдешъ на обѣдъ у насъ.

Това прозвуча като грѣмъ надъ класа, и ученицитѣ очакваха отговора.

Смутенъ и забърканъ, Каменъ стоеше предъ момичето и не знаеше, какво да каже. Тогава нейната малка, нѣжна ржка се докосна до неговата, очитѣ ѝ го погледнаха съ тиха, настойчива молба, и другитѣ очакваха, че той ще отиде. Но мигъ следъ това, като че ли пробуденъ отъ нѣкакъвъ сънъ, Каменъ поклати глава и отвърна решително:

— Не, благодаря.

— Катя прехапа устната си и още по-тихо помоли:

— Тогава, обичашъ ли да ме изпратишъ до вѣкщи?

— Това ще направя съ удоволствие.

Клешо постоя, вкаменѣлъ отъ омраза, после замахна и хвърли лука презъ прозореца. Лютитѣ глави тупнаха нѣкжде изъ широкия дворъ, и влизането на другия учителъ сложи край на възбудата, която царѣше въ класа. Презъ време на последния часъ, докато другитѣ отговаряха на въпроситѣ на учителя, Клешо кипѣше отъ нѣкаква дива омраза и непрестанно мислѣше, какъ да отмъсти на момичето. Голѣмата му глава бѣше наведена надъ чина, и само очитѣ му стрелваха отъ време на време къмъ чина на ученичката. О, само да свърши последниятъ часъ! Той мислено избираше мѣстото, гдето ще може да срещне момичето и какъ да повали Камена съ първия камъкъ въ главата. Нейде въ коридоритѣ удари последенъ звънецъ.

Книгитѣ на ленивия Клешо бѣха предварително събрани и лежеха готови подъ чина. Той не дочака края на молитвата и пръвъ следъ учителя напустна класната стая. Другитѣ разбраха, че нѣщо ще стане